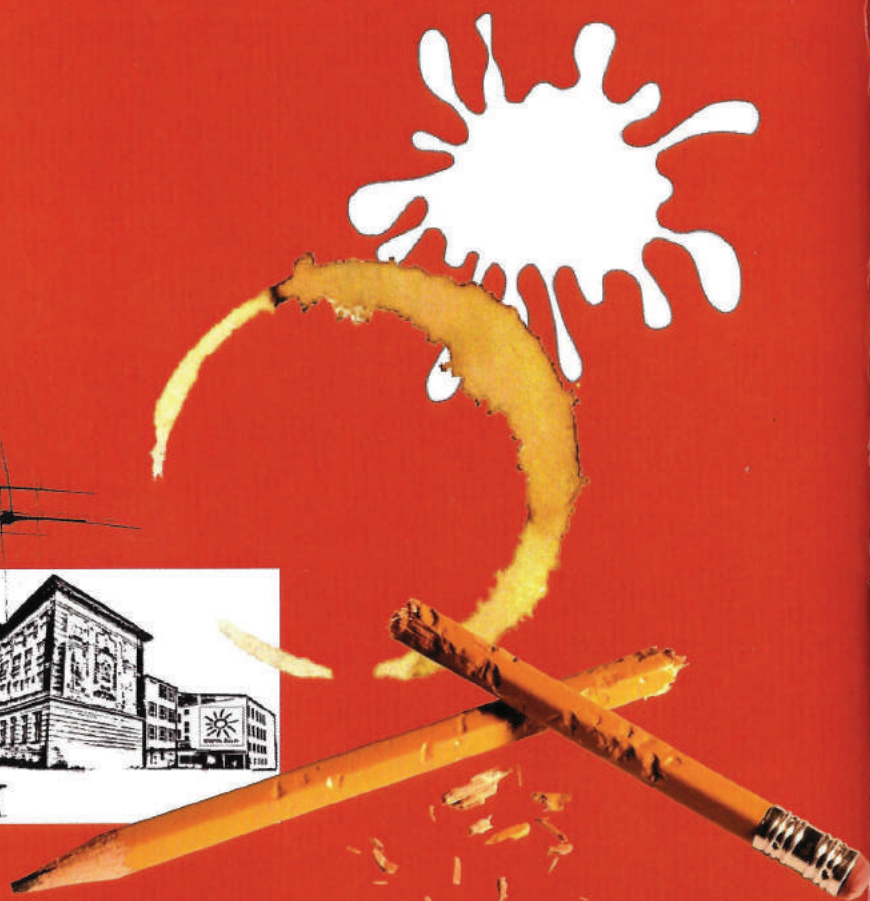
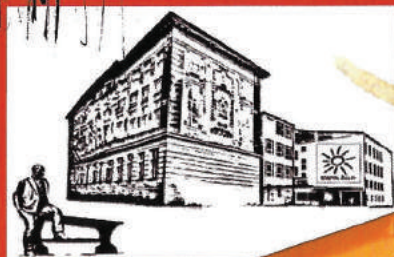

glasilo ustvarjalnosti
šolsko leto 2016/2017
številka 4

OŠ Prežihovega Voranca
M a r i b o r

Trivialni
Samo
rast
wiki

Pred uporabo natančno preberite navodila.
O tveganju in neželenih učinkih se posvetujte
z učiteljico ali s starši.

NAVODILA:

- 1. 12+** Mlajšim od 12 let svetujemo branje ob spremstvu staršev ali starejše osebe.
- 2.** V svoji sobi preglejte vse omare in preštejte prah pod posteljo.
- 3.** Tisti, ki se bojite mračnega vzdušja in zatohle lune, zagrnite in prižgite vse luči.
- 4.** Ob branju ne jejte, ker s tem povečate možnosti bruhanja.
- 5.** Dolgolasci si spnite lase, da preprečite netopirju vstop v svojo glavo.
- 6.** Občutljivejši na resnico si mislite, da nič ni res.

Kaj pomeni trivialna književnost?
Lahka književnost, namenjena temu, da se ob branju kratkočasimo, zabavamo. To so grozljivke, kriminalke, detektivke, pustolovske zgodbe, nagajivke. Zanke in uganke. Čarovniški napoji. Tudi ljubezenske zgodbe (plažaromani) in lahke izpovedi v verzih ...

Nel Hrastnik, 1. b

IZŠTEVANKA

Tanisa Potočnik Martić, 4. b

Aj, aj, policaJ,
 trije roparJi na krajJ
 Detektivke so kraj mivke
 le ujele jih na kraj.
 Trije poredni, trije vsevedni,
 trije roparJi nazaJi
 En, dva, tri,
 ti, ti, ti!

KIČ? KAJPADA, TO SEM JAZ

Tako. Že vnaprej se moram opravičiti temu, ki meni, da bi morala
 mojemu poklicu pristajati le umetniška literatura. Pač ni tako. Rada
 berem. Moje dnevno branje je v službi mojega dela predvsem strokovne in
 včasih umetniške narave. Edini del dneva, ki me obdaruje s časom za »mojo«
 knjigo, je večer, ko sem utrujena in željna lahkih, svetlih, žgečkljivih,
 plavajočih besed, ki brez napora prehajajo vame.

Včasih se zdi, da nič na svetu ne more začarati grozot sodobnega življenja,
 ampak sama mislim, da nas potopitev v branje odpelje v svetove, kjer se
 počutimo varni in močni. Postanemo superjunak, ki bo rešil svet. Sama to
 že počnem. V svojem svetu. Svetu, ki mu vlada ljubezen ... in me ujame v
 sen.

Dragi bralci, pustite se ujeti zgodbam naših
 mladih avtorjev. Ne bo vam žal.

Barbara Pernarčič

Lea Klajnšek, 1. b

NEZEMLJANI, ZOMBIJI, DRAKULE, DUHOVI ...

Ste pripravljeni? Bolje za vas, da ste, dragi bralci, saj bo tukaj napetost naraščala. Si kdaj predstavljate, kako bi bilo, če bi vas ugrabili Nezemljani? Ali da bi vas napadli zombiji? Ali še huje: če bi vas ugriznila drakula ali zasledoval duh ...

Zdaj boste prebrali zgodbe nekaterih preživelih. Pripravite se na zle pošasti in bistre detektive.

POGUMNI DETEKTIV

Nekoč je živel pogumni detektiv. Slišal je, da nekje obstaja grad s pošastmi. Detektiva je zanimalo, če je to res, zato se je podal na pot. Hodil je čez strašljivi gozd in tako prišel do gradu. Vstopil je in videl krsto. Pogledal je vanjo in videl veliko pajkov in netopirjev. Bil je utrujen, zato je legel na posteljo. V tistem trenutku so iz postelje skočili duhovi. Zelo se je prestrašil, a se je pomiril in zaspal. Ko se je spočil, je šel naprej. Videl je veliko pajkovih mrež. Srečal je drakulo. Hotel ji je spiti kri. Lovila sta se po gradu vse do jutra. Ker pa grejo drakule podnevi spat, je kar izginila.

Alisa Volmajer, 2. a

ZAČARANI GRAD

Nekoč je bil začarani grad. V njem so bili vesoljci, čarovnice, okostnjaki, vampirji, zombiji, čaki in miši. Potem je prišel deček in ko je vstopil, sta izza vrta skočila zombi in vampir. Deček je hodil in hodil in potem je iz omare z mišmi skočil čaki z nožem. Dečka je bilo strah. Potem so vsi, ki so živeli v začaranem gradu, skočili in deček je zbežal iz gradu. Zunaj je bliskalo in deček se je odločil, da bo odšel domov. V dečka je udarila strela in je umrl. Potem so umrli vsi, ki so živeli v gradu in vsi so hodili na ogled v grad.

Živa Golob 1. b

HIŠA DUHOV

Za devetimi gorami in devetimi vodami je stala stara zapuščena koča. V bližnji vasici se je govorilo, da v njej straši. Prav so imeli, v koči so živeli zli duhovi. Nekega dne so tja poslali desetletnega fanta. Dolgo je hodil, preden je prišel do koče. Ko je stopil vanjo, PUF, ni ga bilo več.

Naslednje leto so tja poslali dvanajstletnega fanta. Dolgo je hodil, preden je prišel do koče. Ko je stopil vanjo, PUF, ni ga bilo več.

Naslednje leto je šla na pot deklica, ki se ni ničesar bala. Ko je prišla v kočo, je takoj spoznala vse pasti, zato se ni vanje ujela. Videla je duha in tako močno zakričala Aaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa!, da so se duhovi ustrašili in takoj izpustili oba ujetnika.

Od takrat duhov niso nikoli več videli.

Neja Arnuš, 3. a

Katarina Čeček Jakiša, 2. b

RAZJARJENI DUH

Zala bo čez nekaj dni dopolnila 16 let. Odločila se je, da letos ne bo imela rojstnodnevne zabave. Povabila bo le dve najboljši prijateljici, da prespita pri njej in si ogledajo kakšno grozljivko. Bil je petek, ko sta prijateljici Ema in Zoja prišli prespat k Zali. Starša sta odšla na večerjo k prijateljem. Ema je Zali za darilo prinesla set za klicanje duhov, saj je bila Zala zadnje čase čisto obsedena z nadnaravnim.

Dekleta so se odpravile v Zalino sobo. Prižgale so sveče, na tla položile karto s črkami in kozarec. Odločile so se, da bodo klicale duha Zalinega fanta Vida, ki je pred enim letom umrl v gorah na šolskem izletu. Polagale so roke nad kozarec in govorile: »Duh Vida, če si med nami, se premakni na črko D.« Naenkrat so sveče ugasnile, začutile so hladno sapo in zaslišale škripanje stopnic. Otrpnile so. Nato so duhu naročile, naj napiše peti verz pesmi, ki visi na steni. Duh je res začel premikati kozarec od črke do črke in napisal verz. Dekleta so prestrašena zbežala v dnevno sobo. Tam se je televizija sama od sebe

prižigala in ugašala. Odpirala so se okna. V kuhinji so kozarci padali po tleh. Pred oknom so zagledale grozljivo prikazen brez obraza.

Starša sta se vrnila z večerje in v trenutku je bilo v hiši vse normalno.

Ema in Zoja sta zbežali domov. Zala staršem ni ničesar povedala, ker ji ne bi verjela. Tisto noč je spala v dnevni sobi, saj si v svojo sobo ni upala stopiti. Sredi noči jo je zbudil občutek, da jo nekdo duši.

Na stenah so se prikazovali grozljivi obrazi. Občutek je imela, da se ji stene približujejo. Njeno telo je bilo paralizirano. Tudi Ema in Zoja nista spali. Emo so mučile grozljive bolečine po celem telesu. Kričala je: »Kdo si? Zakaj to počneš?« A odgovora ni bilo in bolečine so bile nevzdržne. Starša sta jo odpeljala v bolnišnico. Zdravniki ji niso znali pomagati. Zojina soba je bila poškrabljen s krvjo. Tudi njene roke so bile krvave. Odšla je v kopalnico, da bi si sprala kri. Iz pipe je tekla krvava voda. Prikazovala se ji je krvava pečina, s katere je padel

Vid.

Zala in Zoja sta morali kljub grozljivi noči v šolo. Med poukom angleščine je Zala začelo dušiti. Zojo je ves čas preganjal glas, ki ji je grozil, da bo umrla strašne smrti. Sredi pouka je pričela vpiti: »Izgini, pusti me na miru!« Učiteljica angleščine je takoj vedela, da ju preganja zli duh, saj se je sama ukvarjala z magijo. Dekleti je povabila v svoj kabinet. Povedala jim je, da bi se morale tisti večer, ko so klicale duha, od njega posloviti. Ko se niso poslovile, so priklicale črno magijo in zdaj duh razjarjen tava naokoli. Učiteljica je v roke vzela amulet, ki varuje pred črno magijo. Skupaj so ponavljale besede: »Duh, pomiri se in zapusti ta svet.« Ema je ozdravela in punce ni nič več strašilo.

V naslednjih dneh je neznano kam izginilo veliko učencev. Učiteljica angleščine se je čisto spremenila. Njene oči so postale steklene,

brez življenja. Njen ton glasu se je stalno spreminjal. Ves čas je zasledovala Zalo, Zojo in Emo ter njihove prijatelje. Dekleta so posumila, da zaradi nje izginjajo učenci in da jo je obsedel Vidov duh. Zala se je domislila, kako bi se z Vidom pogovorila in ga pomirila. Nekega večera so se pri njej doma zbrali najboljši Vidovi prijatelji. Priklicali so Vidov duh, ki se je dvignil iz učiteljicega telesa. Zala ga je vprašala, zakaj je tako jezen. Povedal jim je, da so ga tisti dan na pečini pustili umreti. Nihče ni slišal njegovega klica na pomoč. Prijateljem je bilo težko pri srcu. Razložili so mu, da ga resnično ni nihče slišal, niti videl na pečini. Zelo ga pogrešajo, saj je bil dober prijatelj. Želijo mu, da se pomiri in končno odide na drugi svet. Sobo so osvetlili žarki in prijatelje je prevzel prijeten občutek v srcu.

Katja Kačinari Kravanja, 5. b

Zoja Zupan, 2. b

KONEC

Sem Maja in sem stara 14 let. Sem dekle. Ali naj raje rečem: bila sem dekle. Sedaj sem duh. To je moja zgodba.

S prijatelji smo bili na pikniku. Bilo je super. Ko smo se odpravili domov, je bila že tema. Naenkrat je pred nas zapeljal podivjan voznik. V soju mesečine sem videla, da ima cel obraz rdeč od krvi. Njegova polt je bila bleda. Imel je črne podočnjake in podivjan izraz na obrazu. Zapeljal je naravnost v nas in nas povozil. Slišala sem krike, jok in pokaanje kosti. Izgubila sem zavest.

Zbudila sem se v bolnišnici. Ni

mi bilo vse jasno. Naenkrat so pred mano stopili ljudje, oblečeni v modro. Nekaj na njih me je spomnilo na podivjanega voznika. Brez pomisleka sem zarenčala. »Težka bo. Vsi ostali so umrli, ona je pa znorela,« so se med sabo pogovarjali. Še vedno sem renčala, čutila sem, da sem se močno oklepala roba postelje. Naenkrat sta dve mlajši dekleti prišli do mene in se me želeli dotakniti. Videti sta bili prijazni. Nehala sem renčati. To je bila moja napaka. S hitrim gibom sta me pridržali ob posteljo, da se nisem mogla upirati. Ostali moški so prišli blizu. Naenkrat sem se počutila željno hrane. Človeškega mesa in krvi. Nekdo je segel po mojem obrazu. Pretvarjala sem se, da sem

mirna, ko se me je pa dotaknil, sem ga močno ugriznila v dlan. Roko je umaknil od bolečine. Ostali ljudje so tekli k njemu in me spustili. Izrabila sem trenutek in zbežala. Tekla sem po dolgih hodnikih. Izbirala poti. Ljudje so me gledali. Končno sem prišla do izhoda. Željnost po krvi in človeškem mesu me ni minila. Stekla sem na ulico. Mimo je prišel mlad, visok in čeden fant. Imel je grozne podočnjake in rdeče lase. To je bilo dovolj, da me je spomnilo na norega voznika. Napadla sem ga in ga ugriznila v vrat. Zakričal je od bolečine, nato pa omahnil na tla. Bila sem lačna. Raztrgala sem ga na koščke. Tekla sem naprej. Usta sem imela krvava, na laseh pa sem

imela njegova tkiva. Moja naslednja žrtev je bila mlada ženska, za njo pa še mlajši pijanec. Nato mi je začela slediti temačna sila. Na avtomobilu je pisalo živalska policija. Ustrelili so me in vse je postalo megleno. Ko se je spet vse zjasnilo, sem bila ukleščena na mizi. »To je njen konec,« sem slišala reči zdravnike. »Usmrtiti jo je treba,« je bil odgovor drugega zdravnika. Naenkrat me je eden izmed zdravnikov prijel in me zabodel z iglo. Glasovi so postajali le še šumi, soba je postala meglena. Zvoki so se utišali in soba se je stemnila.

Anna Manske, 8. b

Č Čarovnice so dandanes vsepovsod. Morda
prav zdaj katera leti nad vami!

A S i zamislite, kaj bi se zgodilo, če bi poznali
čarovnico? Bi vam pomagala ali vas bi preklela?
Kdo ve. Nekateri ste jih pa le spoznali in zapisali
svoje zgodbe.

ČAROVNICA VINI

Živela je čarovnica Vini. Za živalci je imela zajčka
Vilija in muco Katko. Ko je šla na obisk k teti Marjeti,
je Vilija in Katko zaupala prijateljici. A kmalu po njenem
odhodu je nastal nered. Njena prijateljica je kričala:
»Pazi, Vili! Pazi, Katka!« Vili je namreč spil napoj, po
katerem je vsako minuto spreminjal barvo. Prijateljica je
tako sporočila čarovnici Vini o nesreči. Vini je odšla po
protistrup.

Najprej se je odpravila na Havaje, kjer je videla
delfine, morske zvezde, hobotnice, morske pse
in druge živali. Nato je prišla do Nove Zelandije, kjer
je občudovala njihove običaje in oblačila. Čakala jo
je še puščava. Tu je bilo tako vroče, da je kopala, da bi
prišla do vode. No, končno je prišla na cilj, na Kitajsko.
Poiskala je trgovino z zdravilnimi napoji. Detektivsko se
je lotila iskanja protistrupa, kar je ugotovila, da ga je ves
čas imela pred nosom. To je bil napoj Kraš Kraš. Vendar
ga ni dobila kar tako, morala si ga je prislužiti. Naloga
je bila, da prečka bazen lave. Seveda je čarovnica Vini
uspešno opravila test in zajček Vili je dobil zdravilo. Spet
je postal normalne barve. Vsi so bili srečni.

Dalia Strnad, 3. b

Urša Tičar, 1. a

Lina Dobaj, 2. a

Hanna Beharić, 2. a

Maruša Zei, 1. a

GROZOVITA NOČ

Za noč čarovnic sem kupila bučo, jo iztrebila, okrasila in dala vanjo svečo. Zvečer, ko sem legla, sem pred oknom zagledala rdeče oči. Nekaj je začelo škripati in rjoveti. Bilo me je grozno strah. Zlezla sem iz postelje in sledila rjoventju. V dnevni sobi je bil medved! Zbežala sem v svojo sobo, tam pa so bili vesoljci! Zakričala sem, v tistem trenutku pa me je zgrabila čarovnica. Na metli me je odpeljala do črnega gradu. Zaprla me je v kletko. Prišle so še

Nejc Ketiš Kodermac, 2. b

druge čarovnice. Vsaka je zaprla otroka v kletko. Začele so plesati in kuhati juho iz paste, žab, gob, črvov in podančic. Okrog kotla so plesale s svojimi zlobnimi mački in nas strašile. Iz sob so prihajali okostnjaki. Čarovnice so se postavile okrog mene, izrekle čarobni izrek in ... Znašla sem se v svoji sobi. Slišalo se je še samo UUUHAHAHAHAHA ...

Začela sem jokati in v sobo sta prišla starša. Rekla sta, da so bile le grozne sanje. Jaz pa vem, da je bilo vse res.

Sara Rošer, 3. a

ČAROVNICA HILLARY

Nekoč je v temačnem gozdu stal grad duhov. V njem je prebivala čarovnica Hillary. Hillary je začela pripravljati napoj, ha, ha, ha.

V hiški je živela družina. Deklici je bilo ime Nina. Nekega dne je Hillary prišla do Nine in se pretvarjala, da je navadna deklica. Potem je deklico napadla in jo ugrabila. Nina je kričala: »Na pomoč, na pomoč!« Deček je slišal Ninine krike in jo rešil. Poročila sta se.

Zoja Zupan, 2. b

ČAROBNA VILA IN ČAROVNICE

Nekega dne so šle vile v gozd na piknik. Tam jim je bilo zelo všeč, zato so ostale do večera. Prišla je tema in takrat so odšle v grad. Tudi drugi dan so odšle v gozd, a ne na piknik, nabirale so gozdne jagode. V temi so videle, da se nekaj premika. Bilo jih je strah. Nato je ena vila rekla: »Naj vas ne bo strah. Mislim, da so to naše prijateljice.« A ni bilo tako. Bile so čarovnice. Letele so nad vilami. Vile so se spomnile, da bi lahko poletele v grad. Čarovnice so jim sledile. V gradu so se lovile, dokler niso umrle.

Zoja Kocbek, 2. a

IZGINJANJA, IZGINOTJA, IZGUBLJANJA, UGRABITVE ...

Ste že kdaj kaj izgubili? Morda kaj več kot le telefon? Vas je kdaj strah? Če vas ni, vas bo postalo prav zdaj! Pomislite ... Vas je že kdo kdaj ugrabil? Ste poznali koga, ki je kar naenkrat preprosto izginil? Pazite, kajti svet je zelo nevaren kraj za majhne otroke.

KJE JE MOJ TELEFON?

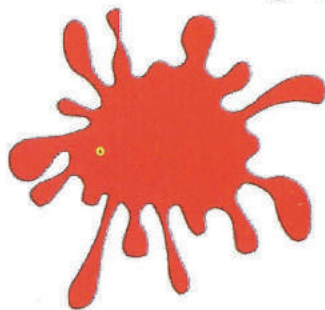
Včeraj smo se v naši družini odločili, da bomo šli na izlet. Bratu sta starša vzela telefon, jaz pa sem ga lahko imela. Bratu se to ni zdelo pošteno.

Hitro smo se pripravili in odšli. Ko smo prispeli do Celja, mi je bilo tako všeč, da sem hotela fotografirati. Iskala sem telefon v torbi, pa ga ni bilo. Mama in oče sta se začudila in brat tudi. Spraševali smo se, kaj se je zgodilo, kdo bi ga lahko vzel. Posumila sem brata, a sem se hitro spomnila, da brez dokazov ne smem nobenega obtožiti. Pregledala sem vse naše nahrbtnike, a v nobenem ga ni bilo. Zazdelo se mi je, da sem mogoče telefon pustila doma. Ko smo prišli domov, sem pogledala v sobi, dnevni sobi, spalnici in

kuhinji, pa ga nikjer ni bilo. Takrat pa se je zaslišalo zvonjenje pri moji mački. Videla sem, da mačka leži na mojem telefonu in je ona vsega kriva.

Še dobro, da me je ravno takrat poklicala prijateljica Živa.

Deša Mara Ciglar, 4. a

FRIDA IN ŠAPICA REŠUJETA ŠOLSKA KLJUČE

Danes je bil lep petek in na Osnovni šoli Prežihovega Voranca Maribor je vse potekalo

kot vsak dan. Le nekaj je šlo narobe. Ko je hišnik, ki je bil prvi pri šoli, ugotovil, da mu je nekdo ukradel ključke, je poklical Super Frido in detektivko Šapico. Povedal jima je, da mu je nekdo ukradel ključke od šole. Frida in Šapica sta se podali v akcijo. Ker ima Frida v svoji torbi vse, je vzela kladivo in razbila steklo ter takoj stekla v šolsko garderobo, da bi se prepričala, če je vse v redu. Medtem je Šapica raziskala kuhinjo. Obe sta še preverili prvi razred, nato drugi, tretji, četrti, peti, šesti in tako do devetega. Nič nista našli. Preverili sta še zbornico, učilnico biologije, angleščine, nemščine in vse druge. Šli sta celo v telovadnico. Frida je našla tenis žogico in se začela igrati. Šapica jo je umirila in iskali sta dalje. Našli sta sled. Bila je pasja dlaka. Frida jo je spravila v torbo. Nato je Šapica videla odtise krempljev. Fotografirala jih je. Imava že dva dokaza. Nista vedeli, kaj imata skupnega kremplji in dlaka. Raziskovali sta naprej. Pogledali sta še v veliki jedilnici. Zaslišali sta šum. Videli sta Lakija, ki je ukradel ključke hišniku. Laki se je opravičil in odšel v svojo uto. Hišnik pa je bil vesel, da je dobil nazaj svoje ključke.

Zala Kositer, 4. a

HOBO KOROTOREC

Predavnimi, davnimi časi so novi podmorski detektivi dobili prvi klic, da se je premikal otok. Nato je otok izginil. Otok se je imenoval otok Črne smrti. Bil je grozen in strašen, a vseeno so ga šli gledat. Ni bilo vstopa in otok so slišali jokati. Kot da nič ni bilo, so odšli iskat dalje. Čudili so se, zakaj otok izginja. Naenkrat so se našla strašno stara vrata. Pisalo je otok Črne smrti. Ogledali so si, kaj je za vrati. Bilo je grozno. Netopirji, smrtne glave in čudni glasovi. Eden izmed grmov je zaropotal. Tako so bili prestrašeni, da je enega detektiva kap. Morali so poskrbeti zanj. Tekli so in tekli in našli temno zavetje. Tam so se spočili in sprostili. Iz grmovja je prišla jata okostnjakov, ki jih je zasledovala. Zombijem so sporočili, naj pripravijo grobove za njih. Iskali so dalje. Pri prvem netopirju, ki je priletel mimo, so se ustrašili, da je skoraj enega kap. Pri drugem ni bilo nič, pri tretjem pa ni bil samo eden, temveč cela jata. Tekli so in zagledali tunel temne groze. Bil je dolg. Zagledali so kovček. Bil je kot navaden kovček. Ker je bil neuporaben, so ga vrgli v vodo. Ko so želeli oditi,

se je kovček spremenil v orjaško podmornico. Sporočili so, da ni to pravi otok. Oprostite, je rekel šef detektivov. Raziskovali so do noči in zagledali zombije, okostnjake in netopirje. Bilo je strašno. Ampak to niso bili zombiji temne magije, temveč zombiji zabave. Žonglirali so, se streljali z bananami, pili bar kafe in likali posodo. Vprašali so jih, če vedo, zakaj se ta otok premika. Ker jih niso razumeli, so kot strela zbežali. Otok se je spet začel premikati. Hitro so odšli v podmornico in pogledali, kaj se dogaja. Zagledali so velikansko hobotnico. Najpametnejši je vzel knjigo in pogledal, da to ni bila hobotnica, temveč Hobokorotorec. Zdaj so ugotovili, da to ni otok, temveč žival. Za zombije, okostnjake in netopirje so poiskali drugi otok. Poslovili so se od okostnjakov in se jim zahvalili za lepo darilo – podmornico. Zabavali so se na otoku Smeha. Tako so detektivi morja svojo prvo nalogo dobro končali. Vsi so bili zadovoljni in veseli. Šefu so razložili, da to ni bil otok, temveč žival. Tako so detektivi zaspalo odšli domov.

Nik Visnovič, 4. a

IZGINULE BESEDE

Pred nekaj dnevi se je v šoli zgodilo nekaj nenavadnega. Pri pouku smo prepisovali besedilo iz knjig in besede so naenkrat pred našimi očmi začele kar izginjati. Vsi so se čudili, zakaj se to dogaja in kdo to dela. Eden drugega so začeli spraševati, kaj se dogaja. Poklicali so detektiva Smrčka, da jim pomaga rešiti to skrivnost. Iskali so in iskali sledi, kdo bi bil kriv. Vse besede so že izginile. Dan za dnem so iskali storilca, a ga ni bilo. Mislili so, da je knjižni palček, ki zelo rad nagaja, a niso imeli nobenega dokaza, da je on. Iskali so dalje in končno našli stopinje, po stopinjah pa so našli črke. Detektiv je našel nekaj besed. Počasi so že sestavljali povedi, a še vedno niso poznali storilca. Naslednji dan so ga ujeli. Kdo je storilec? Storilec je palček! To je naredil, ker mu je bilo dolgčas in s črkami so izginjale tudi besede, povedi ...

Marko Beljić, 4. a

DOGOVOR

Nekoč, pred davnimi časi, so v 4. a, na osnovni šoli Prežihovega Voranca Maribor, začeli izginjati telefoni. Najprej se je to zgodilo Filipu, ki je na to opozoril ostale. Zato so vsi otroci iz 4. a skrili svoje telefone. A to ni čisto nič pomagalo. Naslednji dan so vsi zgroženi prišli v šolo in povedali, da so vsem izginili telefoni.

Odločili so se, da bodo telefone dobili nazaj. Po pouku so imeli sestanek in se dogovorili, da bodo pozorni na vsako podrobnost. Pri raziskovanju so našli papirčke bombonov in košček rumene volne. Tinkara se je spomnila, da ima Lavra ravno ta mesec obdobje izpadanja las. Vorči pa najraje je prav tiste bombone, ki so zaviti v enake papirčke kot so jih našli. Naenkrat so vsi utihnili in začeli razmišljati. Zaslišalo se je hihitanje. Preiskali so vse kotičke v razredu in končno je Gašper odprl vrata omare. V njem pa je bil Vorči in jedel bombone, Lavra pa se je igrala s svojimi lasmi. Tinkara ju je takoj vprašala, če sta onadva vzela telefone. Lavra in Vorči sta se prijazno nasmehnila in priznala. Vendar sta takoj tudi pojasnila, da sta to naredila, ker jima je tako

naročil Prežihov Voranc. Otroci so se spraševali, zakaj bi Prežihov Voranc naredil kaj takega. Lovra in Vorči sta odgovorila, da zato, ker hoče, da bi otroci na njegovi šoli več brali in da ko bodo prebrali vsaj štiri knjige za bralno značko, dobijo telefone nazaj.

Otroci niso rekli nič, samo debelo so gledali.

Klara Flisar, 4. a

UGRABLJENI UČITELJI

Vse se je začelo, ko smo prespali v šoli. Z razredno ekipo smo se odpravili raziskovat najbolj osamljene kraje v tej strašljivi zgradbi, ko smo prispeli v zbornico. Streslo nas je že ob pogledu nanjo. Počasi smo stopili vanjo. Pričakovali smo, da bomo našli kakšno pošast in smo zadržali dih, vendar ni bilo v zbornici prav ničesar. Razočarano smo se odpravili nazaj v telovadnico, kjer so bile naše spalne vreče. Kmalu je bil čas za spanje. Učitelji so nas umirili in splazili smo se v spalne vreče. Hitro smo zaspali.

Naslednje jutro smo se zbudili ob sedmih. Ko smo se razgledali, smo razširili oči. Nikjer ni bilo učiteljev! Splazili smo se iz vreč in jih odšli iskat. Preiskali smo

celo šolo, vendar jih nismo našli. Začelo nas je skrbeti, zato smo poklicali detektiva. Tudi on jih ni našel. Le ena možna razlaga je bila: nekdo je ugrabil naše učitelje. Takoj smo poklicali policijo. Vzeli so prstne odtise, iskali namige in preiskava se je šele dodobra začela, ko so čisto zmedeni v telovadnico prikorakali učitelji. Sedaj smo bili zmedeni mi. Razložili so nam, da so šli zgodaj zjutraj na kavo, vendar ni bil noben lokal še odprt, zato so se odpeljali v bližnje mesto. Na poti domov pa se je zgodila prometna nesreča in se je promet ustavil, zato so se vrniili šele zdaj. No, očitno ima vsaka ugrabitev svojo razlago.

Lily Sara Klampfer, 7. b

Alisa Volmajer, 2. a

POBEGLI ČIPS

Nekega sobotnega dne sva z mamo odšla v trgovino. Nisem velikokrat odšel z njo, saj sem raje doma igral video igrice. Ta dan je moral biti nekaj posebnega, da sem šel. Malo sem se zamislil in ugotovil, da je danes 90. rojstni dan moje babice. Moja babica je bila kot superman, če bi se lahko postaral in bil ženskega spola. Rada je hodila v planine in nabirala gobe. Na njej mi je bilo najbolj všeč, da mi je pustila svobodo, saj so moji starši zelo strogi. Ko sva z mamo prišla v trgovino, mi je rekla: »Najdi nekaj primernega za svojo babico. Ne pozabi, da je stara 90 let, zato brez oslarij, ne kupuj nič iz bombaža, saj je smrtno alergična, bla bla bla ... in niti pomisli ne, da bi ji kupil čips!« Potem pa se mi je porodila ideja.

Šel sem do oddelka s čipsi in videl uslužbenca, kako teka naokoli in nekaj kriči. Vprašal sem ga, kaj je narobe, on pa mi je odvrnil, da je pobegnil čips, v katerem se je skrivala vstopnica za festival video igrice. Rekel sem mu, da mu bom pomagal, ne samo zato, da bi našel vstopnico, ampak

ker sem dobra duša. Najprej sem pogledal na polico in našel majhno lužico. Pomočil sem prst vanjo in ugotovil, da je olje. Uslužbenca sem vprašal: »Je vaš čips malo kaloričen in ne vsebuje nobenega olja?« Uslužbenec je odvrnil, da noben njihov čips ne vsebuje ne olja ali katerikoli drugih visoko kaloričnih sestavin. Potem sem opazil, da se je sled maščobe vila po hodniku navzdol. Počasi sem ji sledil in našel majhen košček blaga. Povohal sem ga in zaduhal sem eno izmed mojih najljubših vonjav. To je bil sveže pečen krompirček! Vedel sem, da krompirček prodajajo samo v enem delu trgovine in takoj sem se odpravil tja. Čudno je bilo, da je tudi sled olja zavijala tja. Šel sem do okroglega možakarja s smešnimi brki in ga vprašal, če je kje naokoli videl kaj mastnega. Rekel je: »Ja, seveda, tu zraven pečejo sveže pleskavice.« Odpravil sem se tja in naročil eno. Ko sem hotel ugrizniti vanjo, sem okusil papir. Izpljunil sem ga in opazil, da na njem piše: Oddelek z igricami, 12:45. Pogledal sem na uro, bila je 12:43. Hitro sem zdirjal na drugi konec trgovine in tam opazil dva otroka, ki sta imela v rokah ta čips. Skočil sem iz zasede, jima vzel čips in zdirjal nazaj do jokavega

Zoja Kočbek, 2. a

uslužbenca. Rekel je, da ker sem rešil njegovo službo, lahko obdržim čips. Dal mi je tudi bon za 100 evrov v trgovini z elektroniko in me zapisal v knjigo nadarjenih v trgovini, čeprav ne vem, zakaj. Zazvonil mi je telefon. Bila je mama in hudo jo je skrbelo zame.

Dobila sva se zunaj trgovine in vprašala me je, če sem našel darilo za babico. Rekel sem ji: »Našel sem ji čaroben čips, ki ji bo izpolnil tri želje.« Mama me je čudno pogledala in povedal sem ji tudi, da bom vzel babico na festival video iger. O knjigi za nadarjene sem ji pa raje zamolčal. Verjel sem, da bo babica uživala na festivalu, saj rada poskuša nove stvari in tam bo s svojim najljubšim vnukom. Iz te dogodivščine sem si zapomnil nauk: Vedno pojdi v trgovino na babičin rojstni dan!

Lun Blagajac, 6. a

POGREŠAN OČE

Deklico Ano je mama zapustila pri dveh letih. Oče je bil brezposeln, zato nista imela veliko denarja. Živela sta v zapuščeni hiši. Ana ni hodila v šolo.

Nekega večera je pihal veter, deževalo je in mrzlo je bilo. Ana je

zaspala s čepki v ušesih. Naslednje jutro očeta ni bilo doma. Vsa hiša je bila krvava. Ano je zaskrbelo, zato je začela raziskovati, kaj se je ponoči dogajalo. Sosea Miho je prosila, da ji pomaga iskati očeta. Napisala sta letake:

POGREŠAN je moški srednjih let, po imenu Zore. Nazadnje je bil viden v hiši Prežihova ul. 9, Maribor. Oblečen je v črno srnjco in zeleno trenirko. Če ga kje vidite, prosim sporočite na tel. št.: 050 732 777. Hvala!

Minevale so minute, ure, dnevi, tedni, meseci in leta. Ne sluha ne duha o očetu. Ano in Miho je skrbelo. Pomagala je tudi policija, prijatelji in Anin pes Laki. Na koledarju sta začela pisati dneve, ki so minevali. Miha in Ana sta šla z Lakijem na sprehod po novi sprehajalni poti. Sprehajali so se ob Dravi. Laki je nekaj zavohal, Miha in Ana pa mu nista pustila bližje. Vsak dan so hodili po isti poti. Nekega dne pa sta psa pustila v luknjo in šla za njim. Tam so zaslišali glasove ubogega starca. Ana je presenečeno rekla: »Bravo, Laki, našel si mojega očeta, a vseeno moramo biti tiho!« »Kako pa veš, da je to tvoj oče? Kaj če ni on?« je rekel Miha. »Poznam

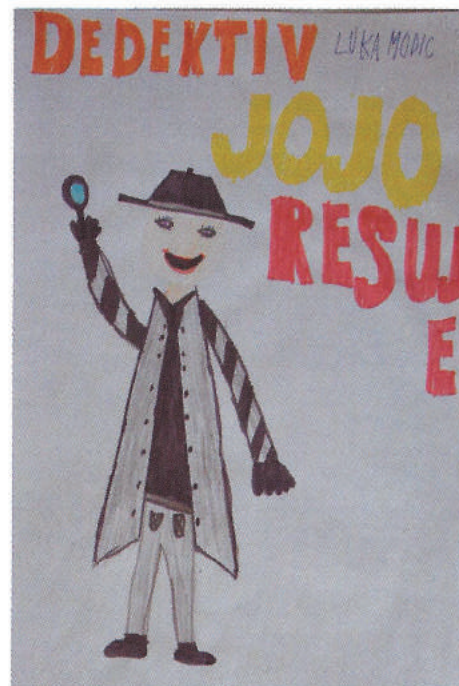
njegov glas. Zagotovo je to on. Seveda pa so v zameno zahtevali No, kaj še čakata? Gremo,« ju je prepričevala Ana. Ko so prišli v luknjo, ni bilo časa za objeme. »Kaj se ti je zgodilo, da si tu? Obesila sva letake, da si pogrešan,« pove Ana. »Ne vem. Pravijo, da imam diamante in dragulje, o katerih ne vem ničesar. To je res kot črna noč. Zdaj pa pojdite, da še vas ne ugrabijo,« pove Zore. A bilo je prepozno, da bi se vrnili domov. »Kam pa kam, pes in dva človeka, a ste prišli po mleka? Potem ste na napačnem mestu. Ha, ha, ha, ha!« se je zasmel eden od ugrabiteljev.

Ana, Miha in Laki so bili v zadregi. Kaznovani so bili z zaporom. Tam niso dobili vsak dan hrane, vendar pa enkrat na teden, vsako nedeljo. Razmišljali so, kaj naj naredijo. Pobegniti ne morejo. Miha in Ana se pogovarjata z očetom, če obstaja še kdo z enakim imenom. Ugotovili so, da živi v Hočah še en Zore Krušič, veliki tat. Ta pa je ukradel v Avstriji iz muzeja dragulje in diamante v vrednosti 110.000 evrov. Miha je odprl usta in dejal: »Prosim, kje je našel kaj tako vrednega?« Še Laki je zacvilil. Ko je prišel eden od ugrabiteljev, mu je Ana povedala, da so očeta zamenjali za tatu. Ugrabitelji so se med seboj pogovorili in sklenili dogovor, da jih bodo izpustili.

Seveda pa so v zameno zahtevali plačilo. »Plačati morate 1000 evrov,« pove ugrabitelj. Oglasi se Miha in pove, da bodo jutri prinesli denar. Vsi so se med seboj spogledali. Naslednji dan so prinesli denar, seveda pa jih je skrivaj spremljala policija.

Spustili so jih domov in lahko so živeli brez skrbi, no, skoraj. Ugrabitelja je policija odpeljala v zapor. Drugi ugrabitelji pa so iskali naprej. Pravega Zoreta niso našli, ker je že umrl. Dragulji in diamanti pa so še danes skriti neznano kje.

Maruša Pešut, 5. a

Luka Modic, 4. a

NAPOJI, ZVARKI, STRAŠNI RECEPTI ...

Ali kdaj ne veste, kaj bi podarili svojim prijateljem? Tukaj je nekaj zelo zanimivih namigov, vendar priporočava, da jih rajši uporabite za sovražnike kakor prijatelje. V tej rubriki boste našli vse mogoče recepte za kakršno koli priložnost. Nikakor pa tega ne poskušajte doma!!!

ČAROBNA JUHA

Ambrož Drev, 4. b

Tu recept je za čarobno juho: ulovi eno veliko muho in še pajka, slonjo maso, pa še pet let staro klobaso. Daš jo skuhat in pobruhat. Ko jo skuhaš, jo zažgeš, ko jo spiješ, pa umreš.

ČAROVNICA BERE PRAVLJICO

Anika Medved, 4. b

Mačji kakci, polžja slina
in že nastane čudna rima.

Čarovnica iz kuhinje prileti,
da še perje črnega kosa dobi.

Prihiti še čarovnica Kopriva
in ustvari se črna silva.

Čarovnica bere pravljico,
že v loncu zakuha mavrico.

Že hitimo v gledališče,
da nastane zabavišče.

Razdelimo kotel groze,
da spremenijo se v majhne
koze.

RECEPT ČIRAČARA

Rok Velikonja, 4. b

Potrebujemo malo
bradavice,
mačjega dreka in pšenice.
Nato popra, ribje oko
in še hobotnico.

To vse vržeš v lonec in
mešaš.
Lahko tudi pohitiš, ne bo
ti žal.

Kaj drugega pa si lahko
želiš,
kot to, da v čarovniškem
napoju zaspiš.

LE UROK, JOK IN STOK

Maša Muhič, 4. b

V kotlu vre že kurja taca,
s stola gleda muca Maca.

Noter daj še žabje krake
in še zmrznjene vijake.

Vrana mimo prileti
in napoj se že zvari.

Če ga spiješ, pa se pazi,
da te metla ne oplazi.

Le urok, jok in stok,
pa napoj bo poln dobrot.

JUHA ZLOBE

Teja Galun, 4. b

Za recept potrebujemo:
zmajevo kri,
da zajoka se ti.
In še dinozavrove kosti,
da smrad te prebudi.
Še malo slonove kože,
da kar poteptal bo tvoje
rože.

Vse zmešamo,
prekuhamo, spečemo,
zraven čarobne besede
rečemo.

Pred nami posebna
čarovniška je juha,
ne pozabl, da notri mora
biti muha.
Kdor to poje, v čarovnico
se spremeni,
če ne verjamete,
poskusite še vi.

ČETRTOŠOLCEM SO BEŽALI COPATI!

Kako grozno bi bilo, da bi se zbudili v mrzlo jutro in nato hodili po hladnih tleh brez copat ... V teh zgodbicah boste izvedeli nekaj prigod iz skrivnega življenja naših copat. Morda pa vas bo to izučilo, da jih dobro pospravite, preden jih kakšna pošast ne požre.

POBEGLI COPATI

Nekoč je živela deklica Marabella. Na nogah je imela dva copata po imenu Franko in tečni Jožef.

Nekega jutra je Marabella videla, da ji manjka en copat. Ampak kateri? To je bil tečni Jožef. Kam je izginil Jožef? Vsi v šoli so se Marabelli smejali in dejali, da je pozabljivka ter ne zna skrbeti za svoje stvari. A noben ni vedel, da Marabella govori s svojimi copati in da so njeni copati čarobni ter lahko letijo. Le kako ga bo zdaj Marabella dobila nazaj? Še po enem tednu ne more več leteti. Nekega večera ga je Marabella videla v duhovih rokav. Tako zelo zelo se je prestrašila. Duh je prišel do nje in jo pograbil. Deklica Marabella je kričala in kričala. Nihče je ni slišal. Duh je imel pomočnico, zlobno čarovnico Žimo. Tako zelo je bila strašljiva. Tam je zagledala tečnega Jožefa, ki je imel zaprta usta, da ne bi vsega povedal. Marabella je bila že vsa objokana. Naslednji dan je šla domov in tudi tečni copat Jožef.

Albesa Brahimaj, 4. b

Ob polnoči je detektiv Miki dobil klic, da so gospodu Mesiju ukradli diamantne copate.

Takoj je odšel na kraj zločina. Tam je bilo že veliko policistov. Povedali so mu, da je tat prišel v hišo skozi odprto okno. Izvedel je, da je tat vlomil ob enajstih ponoči. Sosed je detektivu Mikiju povedal, da je videl nekega moškega, ki se je tihotapil po ulici. Naslednji dan je Miki pričel z delom. Ogledal si je okolico velike hiše gospoda Mesija in na tleh našel črno rokavico. Najbrž jo je izgubil tat, ko je bežal, si je rekel. Kasneje, ko je hodil skozi mesto, je slišal, kako sta se dva moška pogovarjala, da ima tat, ki je Mesiju ukradel diamantne copate, skrivališče v kitajski četrti. Miki je odšel v kitajsko četrt. Tam je videl hišo, ki je na ograji imela takšno rokavico, kot jo je našel on. Odšel je v hišo. Tam je našel na listu napisano, da se tat danes zvečer dobi s prijateljem v sosednji ulici. Miki je poklical tri policiste. Odšli so v sosednjo ulico in se tam skrili. Zvečer so videli dva moška, ki sta se tam dobila. Skočili so iz skrivališča in ju aretirali. Odpeljali so ju na policijsko postajo.

Našli so diamantne copate. Nesli so jih gospodu Mesiju. Bil je zelo vesel.

Gašper Ekart, 4. b

Vhiši številka 17 je živel fantek Franček. Imel je mambo Sonjo in očeta Mirka. Živel so v veliki vili. Bili so zelo bogati. Imeli so igralno konzolo in vso drugo elektroniko. Imeli so je toliko, kot je še bog ne more pričarati.

Bog? Ja on je lepo tam gor in ga noben ne moti. Vrnimo se nazaj k Frančku. Franček je imel nekaj posebnega, nekaj osupljivega in to so bili copati.

Zakaj so copati nekaj posebnega? Ti copati niso bili navadni copati. Bili so diamantni copati, ki so lahko

hodili, pisali, gledali in razmišljali. Neke noči pa je copat pobegnil. Franček in oče Mirko sta ga iskala, iskala in ga nista našla.

Copat pa si je mislil: »Kako malo mar mu je zame,« in si rekel, da bo že videl, kako je, če greš rakom žvižgat. Naslednjega dne je Frančku že bilo žal. Tako ga je zeblo, da so se mu spodnje hlače tresle. Očetu je rekel, naj mu kupi nove! In to točno take. Oče je pregledal vse trgovine in vse spletne strani. Ponudil mu je vse, ampak res vse copate, pa jih Franček ni hotel imeti.

Potem je oče rekel Frančku, naj bolj pazi na svoje stvari. Tako so copati prišli nazaj.

Nauk zgodbe je: pobeglo pride nazaj.

Miha Popović, 4. b

Tina ima copate, ki so iz pravega zlata in z veliko diamanti. Nekega dne jih je pozabila v šoli. Okno je bilo odprto in v učilnico je priletela sraka in ukradla copate. Ker v trgovini niso imeli enakih, si je Tina želela samo te in jih je morala iskati. Naslednji dan je iskala svoje copate, ampak jih ni našla. Sraka jih je odnesla na vrh gore. Takrat ni bilo avtomobilov, pa je morala peš. Tavalala je in zagledala pred seboj velikega medveda, ampak ugotovila je, da je prijazen. V medvedji šapi je videla velik trn. Ko mu ga je Tina poskušala izvleči, se je medved ustrašil in začel jokati. Tina mu je nežno potegnila trn in medved je začel govoriti: »Hvala, draga deklica, kaj delaš v tem strašljivem gozdu?« »Iščem svoje zlate copate z diamanti, mogoče si jih videl kje?«

»Ne, nisem videl nobenih copat. Oprosti, deklica, lahko pa ti povem, kdo krade zlato. Zlato krade sraka,

ampak ne vem, kje živi.«

»Saj ni nič hudega, Medo, jo bom sama našla.« Medved ji je napolnil culo s hruškami.

»Hvala, Medo, in če me boš potreboval, samo zarjovi!«

»Adijo, deklica in hvala!«

Odšla sta vsak na svojo pot. Deklica je bila prepričana, da ji bo uspelo. Naenkrat je zagledala svoje copate na vrhu visoke gore. Zagledala je veverico, ki jo je pravkar napadel volk. Tina je zakričala, iz grmovja je prišel medved in prestrašil volka, da je zbežal stran. Videla je, da je veverici poškodoval rep, bil je krvav. Medved je prinesel zdravila in veverica je bila vesela, ker je vedela, da jo bodo pozdravili. Ko si je veverica opomogla, je vprašala Tino: »Kaj si želiš?« »Želim si copate.« »V redu, samo to bo težko, da dobimo copate. Da bi jih dobila, bi morala vprašati modreca in mislim, da je zmotiti srako nemogoče. Samo če se potrudimo, bo nam mogoče uspelo.«

»Mislim, da imam načrt,« je rekla Tina. »Medo, ti boš zamotil srako z mojim prstanom, ti, veverica, pa boš odhitela po copate.«

Veverica se je strinjala. Tina je dala medvedu svoj prstan. Ko ga je sraka zagledala, je poletela proti medvedu. Veverica je stekla v srakino gnezdo in prinesla vso

zlato, ki ga je sraka ukradla. Med njimi je bil tudi kristal njene mame. Ko je odšla domov, so razdelili revnim ljudem, kar je sraka ukradla. Vsi so bili veseli in ponosni na Tino.

Vera Vasić, 4. b

V Zelendolu živi družina Novak, mama Taja, ata Zlatko, hčera Ajda, sin Luka. Luka in Ajda sta mala razgrajača, no, tako pravijo. Nekega dne je Lukov copat premišljeval o tem, da Luka in Ajda copate puščata kjer koli po hiši ali si jih podajata, najhuje pa je, kadar jih mečeta v strop, copati pa jima grejejo noge. Copati so se sestali in se dogovorili, da bodo pobegnili v bližnji grm in si tam naredili nov dom. Naslednje jutro sta Ajda in Luka iskala copate. Ker jih nista našla, sta povedala mami in očetu, da copat ni. Taja in Zlatko sta bila preveč zaposlena in sta le rekla, naj jih še iščeta. Ajda in Luka sta pomislila, da sta morda copate pustila zunaj. Odšla sta ven iskat copate. Čez nekaj časa sta jih našla v grmu. Copati so se jezili in jima povedali, kaj jim ni všeč. Otroka se za to nista menila

in sta povedala copatom, da jima bosta starša kupila nove. Nato sta odšla. Čez nekaj dni sta res dobila nove copate, a čez čas je Ajda začela pogrešati mačje copate, Luka pa supermenove. Novicopati so začutili stisko otrok in so pomislili, da se tudi stari copati ne počutijo dobro zunaj v mrazu. Skupaj z otrokoma so se odločili, da gredo ven do copat v grmu. Otroka sta se iskreno opravičila starim copatom in povedala, da jih pogrešata. Vsi skupaj so odšli domov, v hišo, na toplo. Dogovorili so se, da bosta otroka od sedaj naprej pol dneva nosila stare copate, pol dneva pa nove. In tako so bili vsi srečni, noge otrok pa na toplem.

Mia Mlakar, 4. b

DETEKTIVI, KAKO BREZ NJIH?

Vsak dan se dogajajo zločini in nekateri ostanejo nerešeni. Toda koga pokličemo, da jih razreši? Odgovor je jasen: detektive! Ampak ali detektivi vedno pridejo stvarem do konca? Preberite zgodbe, pa boste izvedeli.

AKCIJA NPZ

Bil je dan, ko bi naj na OŠ Prežihovega Voranca šestošolci pisali NPZ-je iz slovenščine. Zjutraj, ko je učiteljica Jana ponosno hotela skopirati NPZ-je (ponosno zato, ker jih je sama naredila, kar je bilo za OŠ Prežihovega Voranca velik plus), je opazila, da niso shranjeni in da kopirni stroj ne dela. Vodstvo šole je takoj poklicalo detektiva Sherlocka Holmesa, ki je že našel tri osumljence:

JANEZEK, učenec, ki ima same cveke in ga noče še pri NPZ-jih polomit. In mimogrede: D O B E R HEKER!!!

MARJETICA ZVONČEK ima popolen šolski uspeh, ampak se boji NEUSPEHA pri NPZ-jih (saj se ni nič učila).

UČITELJICA MOJCA KRIVEC Konkurenca učiteljici Jani, ker je ustvarila en NPZ (ki je po mnenju komisije bil pretežek). Je tudi zelo ljubosumna na učiteljico Jano.

Torej, kdo je pokvaril kopirni stroj in izbrisal NPZ??? Sherlock Holmes je ugotovil, kaj pa vi? Seveda, spretna učiteljica Mojca Krivec. Za kazen ni šla za zapahe, ampak bo morala pregledati vse slovenske NPZ-je. Učiteljica Jana je bila tako vesela, da so našli krivca in Sherlocka Holmesa je takoj zaprosila za roko. No in kmalu je bila poroka in vsi so živeli srečno do konca svojih dni (razen učiteljice Mojce Krivec; ta je na poroki delala kot čistilka).

Zala Bedenik, 7. b

OLIVER BISTRI IN NJEGOVE DETEKTIVSKE PUSTOLOVŠČINE

Oliver je bil sramežljiv fant, ki je v prostem času raje prebiral knjige, kot da bi se igral s prijatelji. Za 11. rojstni dan mu je babica podarila knjigo z detektivskimi zgodbami. Oliverja so zgodbe tako prevzele, da si je rekel: »Ko bom velik, bom detektiv in pika!« Njegova želja se je uresničila prej, kot si je predstavljal. Neke noči je sanjal, da so starejši sosed, ki je živela sama, nepridipravi ukradli vse njene prihranke. Oliverju Bistremu se je ženica zelo smilila in ker je bil slaven detektiv, je sklenil, da ji bo pomagal. K ženi je prinesel kovček z detektivskimi pripomočki, kot se za pošteno preiskavo tudi spodobi. Skrbno je

pregledal stanovanje, da bi našel sledi vloma, vendar ni našel ničesar sumljivega. Še bolj nenavadno je bilo, da iz stanovanja niso izginili drugi vredni predmeti. Ko je Oliver starko vprašal, kje je nazadnje imela denar, se je nenadoma spomnila, da ga je pred dvema dnevoma odnesla na banko za vsak primer, zaradi varnosti. Po začetnem presenečenju in minuti tišine sta se Oliver in starka od srca nasmejala njeni pozabljivosti, Oliver pa je dobil za uspešno rešen primer "izginulega denarja" pravi domači jabolčni zavitek, ki mu je zelo teknil. Zjutraj se je Oliver prebudil s prijetnim občutkom, da ga v življenju čaka še mnogo resničnih in razburljivih detektivskih doživetij.

Lara Jernej Mladenič, 5. a

DETEKTIV MORGAN IN NJEGOV POMOČNIK SHERLOCK

Zgodba se dogaja pred uspešnico znanega detektiva Sherlocka Holmesa. Sherlock v zgodbi igra Sherlocka Holmesa v zgodnjih letih. Govori o detektivu iz New Yorka, ki se nekega dne odloči, da ne more več sam opravljati tega dela. Nekega dne pa mu življenje reši mladenič po imenu Sherlock. In tako je nastal par dveh najboljših ameriških detektivov na svetu. Nekega dne sta se Sherlock in Morgan sprehajala po parku. Ker sta svetovno znana, ju seveda ustavi ogromno ljudi in prosi za avtogram. Nato pa ju ustavi urar, ki ju nagovori, naj mu sledita na kraj zločina, kjer mu je več ljudi z masko ukradlo nekaj zlata in se odpeljalo z večjim tovornjakom. Takoj sta se lotila dela. Mimoidoče sta spraševala, če vedo karkoli o ropu, a nihče ni nič vedel. Nato pa jima eden izmed delavcev urarja pove zgodbo: urar je imel prijatelja po imenu Jackie, ki so mu bile njegove zlate ure in ostalo zelo všeč. Pred enim mesecem sta se hudo sprla. Že en mesec se nista videla. Sherlock in Morgan sta se

mu zahvalila in odšla dalje. Med potjo sta se pogovarjala, da je Jackie imel dovolj časa za načrtovanje kraje zlata, a vseeno nimata dovolj dokazov za obtožbo.

Urar jima je povedal naslov Jackia. Takoj sta ga obiskala. Jackie je priznal, da je on kriv za spor, a da ni ukradel zlata. Sherlock in Morgan sta mu verjela. Odpravila sta se na policijsko postajo. Želela sta ga še enkrat obiskati, saj sta oba imela občutek, da je Jackie nekaj prikrival. Odšla sta k njemu in se pritihotapila v hišo. Zagledala sta vrata s petimi ključavnicami. Morgan je imel sponko, s katero je Sherlock odprl vrata. Po stopnicah sta odšla v klet. Nato pa je Morgan stopil na leseno loputo. Sherlock je s svojim povečevalnim steklom na loputi poiskal majhno ključavnico. Našel jo je in odprl loputo. Tam sta zagledala zlato. Zaslislala sta korake Jackia. Skrila sta se in ko je Jackie odprl loputo, sta ga potisnila pod njo in jo zaprla. Poklicala sta policijo, ki je aretirala Jackia. Vsi so bili srečni. Urar je dobil nazaj zlato, Sherlock in Morgan pa sta dobila priznanje za odlično opravljeno delo.

Morgan se je čez nekaj let upokojil, Sherlock pa je nadaljeval detektivske dogodivščine.

Nikola Dizdarevič, 5. a

Uroš Vudler, 4. a

DETEKTIVKA SOFIJA

Nekega dne sta si Ben in Martin vzela dan za lenarjenje in sploh nista slutila, da proti njima teče gospod in vpije: »Na pomoč, na pomoč, lovijo me!« Ben in Martin takoj pomagata, saj sta policista. Ko tako bežijo, naletijo na prepad. Policista mu hočeta pomagati in prva splezata dol, a ju je gospod Livad pretental in je vrv presekala, tako da sta se komaj držala na kamniti steni. Nič sluteč pride mimo Sofija, ki je bila paznica tega gozda in je seveda imela s seboj vrvi. Ko ju reši, gredo do Sofijine

koče, da povejo, kaj se je zgodilo. Med tem pa pride panda in jih obkoli. Sofija se je predala v dobro Martina, ki so ga vzeli kot za vabo. Ben ni vedel, kaj naj naredi, ostal je sam. Hitro je pograbil lovsko puško in šel, da reši Martina in Sofijo. Takoj ko je prišel, je rekel: »Izpustite ju!« A ni vedel, da je nekdo za njim, ki ga je močno udaril po glavi. Med tem ko je bila vsa pozornost obrnjena na njega, je Martin rekel Sofiji: »Hitro pojdi!« Takrat se je Sofija rešila. Ko je tolpa to ugotovila, so jo šli iskat, med tem jih je fotografirala. Razgubili so se in takrat je šla rešit Bena in Martina. Od takrat naprej je bila DETEKTIVKA SOFIJA. Ben je pa upal, da je osvojil Sofijino srce, ko ju je hotel junaško rešiti, a mu je spodletelo.

Ivana Žebeljan, 7. a

SUPERZLOBNA ZELENJAVA

(Nadaljevanje zgodbe
Bogdana Novaka
Zelena pošast)

Nace je še nekaj sekund strmел v prazno, nato pa urno stekel v hišo. Zavrtel je številko ZRC-ja (znanstveno raziskovalnega centra) in slušalko prislonil tesno k ušesu.

»Prosim, tukaj dr. Mesarič,« se je slišalo iz slušalke.

»Dober dan,« je odzdravil Nace.

»Rad bi prijavil nekaj karseda nenavadnega. Na mojem vrtu je danes solata pojedla polža.«

Ko je ta stavek končal, se par sekund nihče ni oglasil, le tihi mrmraji iz ozadja. Potem je dr. Mesarič rekel:

»Prav, čez nekaj minut bo pri vas naša specializirana znanstvena ekipa. Do takrat nasvidenje.« S tem je bil pogovor končan. Nace se je, še vedno šokiran, počasi odzibal iz hiše in se sesedel na klop. Pogledal je svoj vrt, ko ga je pričakalo drugo presenečenje. Krompir se je počasi začel zibati sem ter tja. Nace je osuplo pogledal. Kako ga je šele presenetilo, ko je krompir skočil iz zemlje in zakričal: »Pridite, dame in gospodje!« Sedaj je ves ostali

krompir skočil iz zemlje in začel poplesavati naokoli ter si veselo popevati. Kmalu se je krompirju pridružilo tudi korenje, potem pa še solata, paprika in brstični ohrovt. Tako so vsi poplesavali in peli, da se je slišalo po celi ulici. Vendar to ni bilo vse, še zdaleč ne. Krompir in korenje sta začela poskakovati po Nacetovi glavi. To je bilo zanj dovolj. Vzel je metlo in z njo začel tepsti zelenjavo, ta pa se je veselo izmikala. Zaslišalo se je zavijanje siren, kar je pomenilo prihod ZRC-ja, zato je krompir rekel: »Ups, moramo iti,« odložil kartico na tla ter skupaj z ostalo zelenjavo pobegnil (med njimi je bila tudi mesojeda solata). Ko

Luka Modic, 4. a

je prišla specializirana ekipa in videla, da ni nikjer solate, ki je pojedla polža, so bili besni. Nace je bil popolnoma obupan; tudi ko jim je pokazal kartico, na kateri je pisalo: DELO SUPERZLOBNE ZELENJAVE, mu niso verjeli. Ubogega Naceta so zaprli v zapor zaradi laganja. Superzlobna zelenjava pa še dandanes tava naokoli in nagaja ljudem in kolikor vem, bi bili lahko njihova naslednja žrtev prav tako vi.

Lily Sara Klampfer, 7. b

Nina Turčin, 4. a

MISIJA SKRIVNOSTNO ZLO

Vsebina

Enota 4.6.g odkrije dve drugi enoti. En član ene izmed teh enot je morilec.

Enota 4.6.g najde napreden vir tehnologije in odkrijejo morilca. Med iskanjem morilca jih napadejo vesoljci in roboti.

Glavni liki:

Poročnik Feniks, tajni agent
Kapitan Everin
Nadzornik Max
Morilec

- Dober dan, kapitan Everin. Tukaj poročnik Fenix, tajni agent. Poročam iz 26. stoletja. Naša enota 4.6.g je odkrila neznano umorjeno osebo! V krogu 100 m ni drugih umorjenih oseb ali živali. Prav tako smo našli staro, zapuščeno bazo v vesolju!
- Kateri sektor?
- Globoko v nerazvitem sektorju 3.C.165
- SVETI KVAKAMOLI!
- Ampak, poročnik, zakaj?
- Zato, nadzornik Max, ker v tistem sektorju živijo vesoljci.

- Aaaaaaaaaaaaaaaaaa, vesoljci! Sssssssssssssssssssssppppiiiiissskk.
- Pomirite se, nadzornik.
- V tisto bazo bodo šli vsi profesionalni agenti. A pssst, o tem bodite tiho! Imeli bodo najboljša orožja.
- Kapitan, pripravite ladjo! Odpravili se bomo na pot.
- Poročnik, stanje?
- Optimalno.
- Čas, da prebijemo zvočni zid.
- Tako, pa smo.
- Jej, juhu!
- Prispeli smo, zdaj pa raziščimo ta čuden, sumljiv kraj!
- Kapitan, napadajo nas vesoljci!

Zzzzzzzzzzzzzimmmmm.

- Tako, pa je.
- Reci agentom, naj se odplazijo v zapuščeno bazo.
- Takoj, kapitan! Kapitan, odšli so v bazo.
- Aaaaaaaaaaaaaa, nova enota in novi morilci!!!
- Raziščite vsak tlakovec, predal, steno in omaro!
- Kapitan, našli smo osebne dokumente in zemljevid do še ene enote!
- Poročnik, poročilo o stanju.
- Bližamo se cilju, kapitan.
- Prispeli smo.

1, 2, 1, 2, 1, 2 ...

Piv, piv, piv ...

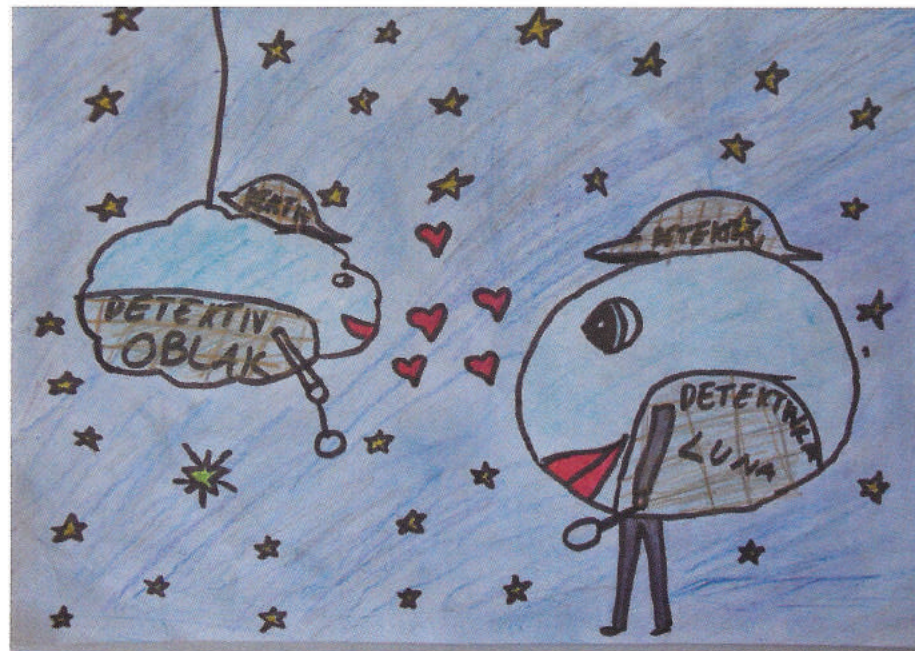
- Zavarujte opremo!
- Kapitan, vesoljski izstrelki prebijajo vse! Kaj naj storimo?
- Umik, taktični umik!
- Kapitan Everin, vemo, kaj se dogaja? Vesoljci uporabljajo poseben vir tehnologije, ki je najmočnejši v poznani galaksiji.
- Lahko to energijo posrkaš?
- Ja, zakaj?
- Ker bi to obrnilo polarnost.
- To je genialno!
- Kaj pa tri?
- Vau, zanimivo ... te sledi so kot uničeni deli robotov v boju.
- Kapitan, pogledjte, roboti uporabljajo isto strelivo in tehnologijo kot vesoljci!
- Joj, to je past! To je bilo včasih starodavno vesoljsko bojišče! Vesoljci in roboti so bili vedno izenačeni, ker pa smo mi njihovi najhujši sovražniki, dogovor za prevaro in napad na nas še velja.
- Hitro, postrelite jih, takoj!
- Aaa, eden izmed robotov je

človek.

- Prisilite ga, da pove, kdo je morilec.
- Jaz, jaz sam sem morilec. Karla Dianežija sem pokončal, ker me je prevaral. Zdravilo, ki je bilo namenjen moji bolni ženi, je prodal robotom. To, da sem bil robot, je bila moja krinka, da bi zdravilo lahko ukradel nazaj.
- Agenti, odpeljite ga v zapor.
- Tako, pa smo. Odkrili smo dve enoti in enega morilca ter staro zapuščeno bazo. Misija skrivnostno zlo uspela.

Jaka Ravnik, 3. a

Mia Mlakar, 4. b

LJUBEZEN JE BOLEZEN - NI?

Vsak se je že kdaj zaljubil, tako, do ušes, da ni razmišljal o ničemer drugem kot o ljubljenem ... Ampak ljubezen ni vedno najboljša, recimo takrat, ko ti drugi ljubezni ne vrača. Takrat se ljubezen spremeni v bolezen.

AJŠA SE ZALJUBI

(Navdih po romanu
Ferija Lainščka Ajša
Najša)

Ali ste že vsi občutili, kako ljubiti drugo osebo? No, to je občutila Ajša, njena zgodba pa se začne tako.

Med počitnicami, ko so bili vsi na morju, je Ajša preživljala dni doma. K njej sta vsak dan hodili dve prijateljici, Zarja in Lara. Skušali sta jo prepričati, da bi z njima odšla v Punat, a je Ajša vsakič odvrnila: Kaj bom jaz tam? No in se je le zgodilo, da je Ajša privolila.

»Jutri gremo v Punat,« je rekla Lara, Zarja pa je še dodala: »Hitro spakiraj stvari, jutri se dobimo pri šoli.« »OK,« je rekla Ajša in začela pakirati. Naslednji dan zjutraj so se BFF-jice dobile pred šolo in

čakale na avtobus. Med čakanjem so se pogovarjale o tem, kako je bilo prejšnje leto fajn v Punatu. Lara je rekla, da se je tam zaljubila v nekega Denisa iz Hrvaške, Zarja pa, da je tam zelo lepo. Ajša je vsa žalostna dejala: »Meni pa ne bo fajn, ker me bodo vsi zbadali.« »Kaj pa govoriš, tam se vsi dobro razumejo,« sta ji odvrnili. »Kaj pa vem ...« »Glej, Ajša, prepusti se in uživaj, pa boš videla.« »Dobro,« ji reče Ajša.

Med tem ko so se pogovarjale, so prišli še drugi in celo avtobus se je pripeljal pravočasno. Prispeli so v Punat in Ajša je bila že drugačnega mnjenja. Ali se vam sanja, o čem govorim? Ajša se je zaljubila v Jana in bila je zelo hvaležna Lari ter Zarji, da sta jo tako dolgo prepričevali. V Punatu so najprej vsi odšli spakirat svoje stvari v svoje sobe, potem pa na plažo. Lara, Zarja in Ajša so se pogovarjale, kateri fant je kateri

všeč, Lara je rekla, da ji ni noben, saj je še vedno zatreskana v Denisa, Zarja je rekla, da ji je všeč Alen, ki jo je nonstop gledal in gledal.

»Kaj pa ti, Ajša, kdo pa je tebi všeč?« sta jo vprašali Lara in Zarja. »Meni?«

»Ja, tebi!« je rekla Zarja. »Meni je všeč ...«

»Meni je všeč ... Jan.« »Oooooo, lepo, kdaj gresta na zmenek?« »Na zmenek?«

»Ja, na zmenek,« je rekla Lara in se nasmejala. »Ne vem, saj Jan ne ve, da sem zaljubljena vanj.« »Zakaj

mu ne poveš?« sta jo vprašali. In tisti trenutek pride na plažo Jan. Kaj mislite, kaj se je zgodilo? Spogledovala sta se in tako sta Lara in Zarja videli, da drug brez drugega ne moreta.

»Ajša, povej mu, saj sta si usojena,« je rekla Lara, Zarja pa je še dodala: »Kaj ne vidiš, da te gleda, kot da je videl milijone?«

»Ne vem, kaj naj mu rečem,« je zaskrbljeno rekla Ajša. »No, povej mu, kaj čutiš do njega,« je rekla Zarja.

»Kdaj mu naj to povem in kako?« »Najbolje, da kar zdaj in povej mu čisto preprosto,« reče Lara in povabi Zarjo na sladoled. »Ok, Ajša, saj zmoreš, le povej,« si je Ajša sama pri sebi govorila in šla do Jana.

»Jan, se lahko na samem nekaj pogovoriva?« ga je vprašala.

»Ja, seveda!«

»Jan, preden kaj rečeš, me prosim poslušaj do konca. Mogoče si že opazil, da te gledam cel čas. Rada bi ti povedala, da si mi všeč in da sem zaljubljena vate, prosim ne zasovraži me in ...« je začela govoriti Ajša in preden je končala stavek, jo je Jan poljubil. Ko sta se nehala poljubljati, sta si rekla Ljubim te in šla nazaj na plažo, kjer sta se skupaj kopala in sončila.

Potem so šli na kosilo in seveda sta

golobčka sedela skupaj ter se držala za roke. Po kosilu so se Lara, Zarja in Ajša družile in vadile za nastop, ki bo zvečer.

Vadile so petje, ples in glej ga zlomka, pred vrati je stal kdo drug kot Jan, ki je potrkal in zaklical: »Ajša, pridi sem!«

Ajša je odprla vrata in mu skočila v objem. »Ajša, a bi danes pred nastopom šla z mano ...« »Na zmenek? Z veseljem!« ga je dopolnila Ajša. »Ja, na zmenek, na plaži,« je rekel Jan. »Pridem!« reče Ajša in ga objame ter poljubi.

»Lara in Zarja, mi pomagata izbrati obleko in me naličita? Prosim,« reče Ajša.

»Ja, seveda, pridi,« in pričneta urejati Ajšo. Tudi Jan se je uredil. Ajša in Jan si začneta govoriti zgodbe, kako preživljata življenje in naenkrat prideta na idejo, da skupaj zapojeta.

Po nastopu zapojeta še skupaj svojo pesem. Za konec pa seveda ni smel manjkati poljubček. Naslednji dan so vsi že pakirali, saj je bilo zelo slabo vreme in so se učitelji odločili, da grejo domov, preden se komu kaj zgodi.

Laura Beriša Zorec, 7. a

PRIJATELJICA (balada)

Ti in jaz, jaz in ti midve prijateljici sva včasih bili. skrivnosti govorili sva si šepeče, zdaj pa tega več ni zaradi grozne nesreče.

Poletni vroč dan je bil, sedeli na klopi sva v tišini. Začeli pogovarjati sva se in tu se zgodba tudi začne.

Ugotovili sva nekaj, nekaj, da obe enakega fanta želiva. Kar začne se kot nedolžna spletko, kmalu postala je vse prej kot to. Odločili sva se, da dobi ga tista, ki on jo želi.

A vedno bolj narazen sva šli, po poteh ločenih hodili sva jaz in ti. Fant izbral je prijateljico mojo in jaz žalostna sedela sem v sobi sama.

Prijateljica časa ni več imela in jeza kopičila se je v meni nevedno.

Dokler nekega dne srečava se. Takrat jeza v meni gori in rečem ji:

ACILJETAIRP (66666)

»Kaj je s tabo? Z njim preživljaš več časa kot z mano!« Ona pa jezna mi odgovori: »Veš kaj, ti si tista, ki za tem vsem stojil«

Jaz v jezi ji rečem: »Morda pa prijateljici ne bi smeli biti!«

Ona le jezno pogleda me in gre, jaz pa gledam in čakam.

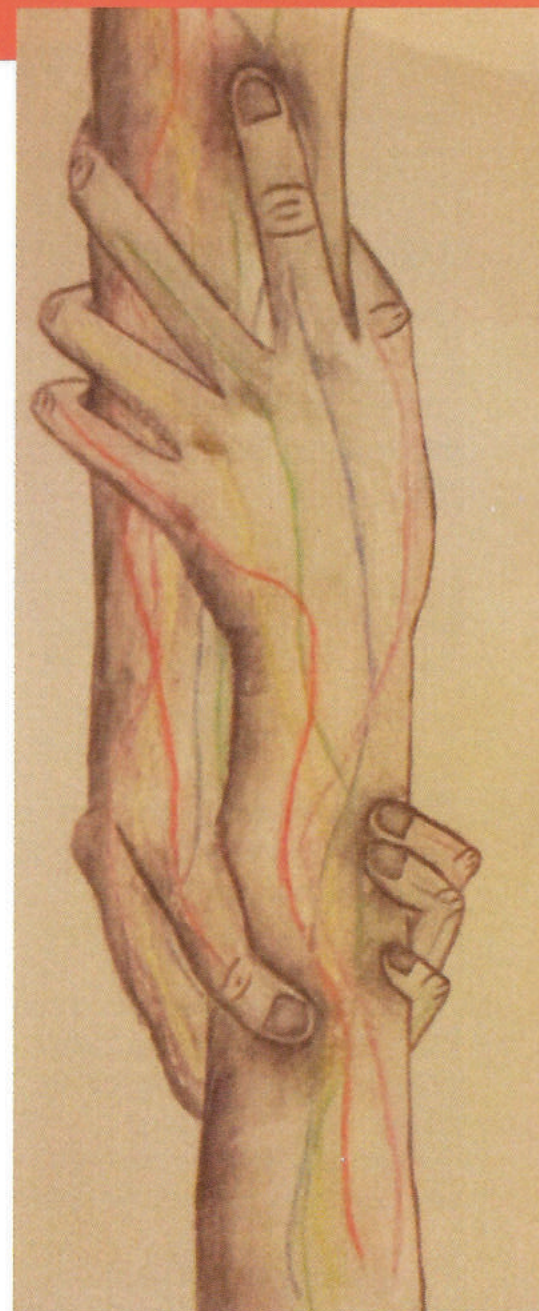
Čakam, da pride nazaj, čakam, da obrne se. Vendar to ne zgodi se nikdar.

Kasneje telefon zazvoni, oglasim se, prepričana, da prijateljica je, a slišim le glas, hladen, tuj.

Slišim takrat pa jaz grozne besede: »Vaša prijateljica umrla je in nam res žal je.«

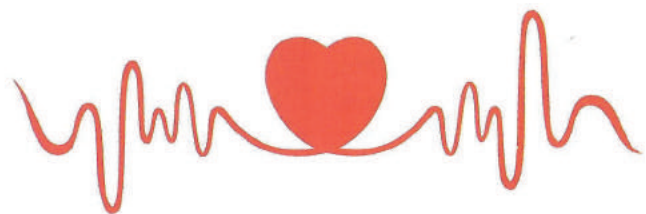
Obsedim sama in sama sem še zdaj, ker moja prijateljica odšla je stran.

Ana Košat, 8. a

NEUSLIŠANE LJUBEZNI, OH!

To je ta bolezen, o kateri sva govorili. Ste jo tudi vi že kdaj doživeli? Ali pa ste vsaj pisali o tem? Tukaj lahko preberete nekaj verzov in list iz zaljubljenega dnevnika.

Ljubezen na prvi pogled

Prvič sem te videl na ulici.
Zagledal sem se v tvoje lepe oči
in bila si mi všeč.
Želel sem ti podariti rože.

Na facebooku sem našel tvoj profil,
prijatelja postala sva takoj,
a odpisala nisi že mesec dni.

Morda je bolje, da obupam,
saj na srečo v ljubezni ne upam.

Nik Jovanovič, 9. b

Te tvoje rjave oči

Kadar me pogledaš,
moj pogled se v tvojih očeh
izgubi,
oh, te lepe tvoje rjave oči!

Kadar so otožne,
me srce zaboli,
oh, te lepe tvoje rjave oči!

Kadar so vesele,
srce več me ne boli,
oh, te lepe tvoje rjave oči!

Pia Lucia Vilič, 9. a

Ko te ni, roža oveni

Ko pogledam te v oči,
ni mi pomoči.
Srce ustavi se mi,
ker vem, da pravi si.

Ko v bližini si,
moj svet se spremeni.
Ko te ni, roža oveni,
moje srce pa trpi.

Zato vedi,
da ti edini moj si,
saj ob tebi
se mi zvrsti.

Lana Pongračič in
Tjaša Merhar, 9. a

Včasih ima grozno nesrečen konec

Ljubezen je lahko kot
pesem,
včasih omamljivo diši,
včasih pa smrdi kot plesen,
ki življenje na koščke
razprši.

Je lepa in nevarna
kot nevihta.
Če imaš srečo,
ti sorodno dušo zrihta.

Lahko nastopi
točno ob uri,
lahko pa pride
zmešana kot dve kuri.

Včasih ima
grozno nesrečen konec,
tako da bi se najraje
vrgel v vrel lonec.

Iza Waldhütter in
Lea Kolar, 9. b

Ko mu pogledam v oči

Ko mu pogledam v oči,
srce se mi stopi.
Dih mi zastane,
ko me ljubi objame.

Šla bova na Bahame
in jedla sladke banane.
Plesala bova tango
in nabirala mango.

Lucija Rozman in
Tara Mišković, 9. b

SPLETNI VIRI (januar 2017):

Str. 1: <http://www.operi-avto.si/nega-usnja/2432-igl-coatings-ecoshine-leather-500ml.html>;
<https://www.onlinewebfonts.com/icon/561434>; <http://www.clker.com/clipart-stick-note-with-pin-1.html>

Str. 6: <http://www.clker.com/clipart-ghost-4.html>

Str. 7: http://clubpenguin.wikia.com/wiki/Witch's_Broom

Str. 8: <https://clipartfest.com/categories/view/97de330e5b83a72cbb5fb85143c093f68b8d8840/clip-art-blood.html>

Str. 22: <http://tekmile.deviantart.com/art/Witch-Hat-Stock-Png-568886318>

Str. 23: carovnica kuha <http://www.freestockphotos.biz/stockphoto/5069>

Str. 24: <http://clipart-library.com/clipart/191245.htm>

Str. 27: <http://asksimplek12.com/bunny-slippers/>

Str. 31: <http://www.freeiconspng.com/icons/magnifying-glass-icon>

Str. 40: <http://www.hbc333.com/heart-image.html>

Str. 41: <http://lifeinthepeacelane.blogspot.si/2015/03/my-friend-audrey-shared-quote-with.html>

Str. 43: <https://clipartfest.com/download/acc60b234acfb58fe9e2869f8e22bfd5f19a15c6.html>

Zadnja stran naslovnice: <http://pngimg.com/img/objects/pencil>; <http://1000things.org/en/people/elejan-van-der-velde>; <http://www.clker.com/clipart-white-ink-spot.html>

Iz dnevnika

30.11.

Ni mi ravno najboljši uspel pogovor s Saro. Verjetno bo krivo to, da sem se cel teden pripravljala, stopala do nje in govorila samo: »Am, ah, ammmmmmm ...« poleg tega pa delala globoke vdihe, kot nekakšen psihopat. No, vsaj Sara me je gledala tako. Šele danes sem uspel govoriti z njo. Povedal sem ji, da je lepa in pametna, odgovorila pa je le s čudnim pogledom, iz katerega sem lahko razbral, da se ji zdim idiot, tako kot vsi ostali. To, ali pa je bila pač presenečena, da sem sploh spregovoril. Morda bo pomagalo, če ji naslednjič rajši povem kaj o sebi.

Kasneje istega dne:

Pisala mi je Sara!!! Čeprav ne vem, kje je dobila mojo številko, sem vesel, da jo je. Napisala pa je, da se ji tudi jaz zdim prisrčen! To je prva pohvala, ki sem jo dobil, odkar moje mame več ni. Morda pa se je Bog odločil, da mi da še eno priložnost, čeprav nisem veren. Najverjetneje ji bom odpisal ... če bom zbral pogum, seveda. Napisal ji bom HVALA. Neee, to se sliši debilno. Lepo normalno se ji bom zahvalil, jo vprašal, kak je in kaj počne in naj mi pove kaj o sebi ... ja, to bo v redu. Aaaa, še enkrat mi je odpisala. Sicer očitno ni ravno zgovorna, ker ni veliko napisala, ampak me to ne moti. Napisala je, naj še jaz kaj napišem o sebi. In tako sem ji povedal oz. napisal, da je za mene zadolžena teta, da mi je umrla mama ... poslala je samo tri zelo žalostne smeške.

Odlomek

Eva Rajher, 8. a

Glasilo ustvarjalnosti
učenk in učencev OŠ Prežihovega Voranca Maribor

Uredniški odbor:

Ana Košat
Eva Rajher
Anna Manske
Lily Sara Klampfer
Lun Blagajac
Katja Kačinari Kravanja

Glavni in odgovorni urednici:
Ana Košat in Eva Rajher

Mentorici literarnih prispevkov:
Mojca Andrej in Marija Podstenšek

Mentorica likovnih del: **Irena Krajnc**
Oblikovanje: **Klavdija Šipuš**

Glasilo založila: **OŠ Prežihovega Voranca Maribor**
Naslovnica: **Eva Rajher, 8. a**
Uredila in jezikovno pregledala: **Mojca Andrej**
Natisnil: **ArtPro d.o.o., Kamnik**

Število izvodov: **500**

ISSN C507-7842